

Bibliotheek
Oudenaarde

Poëziepad Donkvijver

OUDENAARDE

DRONE

© Cenidrone

INHOUDSTAFEL

Voorwoord.....	3
Elise Vos.....	4
Morfemen.....	5
Paul Rigolle.....	6
Een stem in de tijd.....	7
Francis Cromphout.....	8
Die witte wolk.....	9
Eddy D'Haenens.....	10
Diep stil water.....	12
De eerste keer.....	13
Astrid Arns.....	14
Achterom.....	15
Esohe Weyden.....	16
Waarom ze van de maan houdt.....	17
Hans Claus.....	18
Presenteïsme.....	19
André Vansteenbrugge.....	20
Vlaamse Ardennen.....	21
Lut de Block.....	22
Toen.....	23
Amina Belôrf.....	24
Omhoog.....	25

Voorwoord

In september 2024 nam ik als stadsdichter van Oudenaarde een nieuw initiatief. Rondom de welbekende Donkvijver liet ik een Poëziepad aanleggen met het werk van een reeks dichters die voor mij iets betekenen als dichter én ook als mens. Elk van de deelnemende dichters heeft ook een connectie met Oudenaarde - op zeer diverse wijze.

De invalshoek die ik gebruikte was de vraag aan elk van de dichters: 'wat is uw favoriete eigen gedicht' en dat leverde bijzondere resultaten op. Het is op zich al bijzonder aangenaam om rond het mooie natuurgebied van de Donkvijver te wandelen, en voor diegenen die het kan boeien komt daar nu verspreid over het parcours een dosis poëzie bij.

De deelnemende dichters zijn in willekeurige volgorde : Esohe Weyden, Hans Claus , André Vansteenbrugge, Amina Belôrf, Astrid Arns , Elise Vos, Lut De Block, Francis Cromphout , Paul Rigolle en ikzelf in mijn rol als stadsdichter van Oudenaarde. Diversiteit in elk opzicht was een belangrijk item bij mijn keuze, naast de kwaliteit van het werk natuurlijk.

Iedere inwoner van Oudenaarde en alle bezoekers van daarbuiten zijn van harte uitgenodigd de 'Poëzieroute Donkvijver Oudenaarde' te komen verkennen. In uw handen het boekje uitgegeven door de bibliotheek Oudenaarde met daarin een voorstelling van elke dichter en haar/zijn werk alsook het gedicht aan de Donkvijver. Dit is ter beschikking van elke wandelaar.

Welkom aan de Donkvijver in onze stad Oudenaarde - voor het mooie natuurgebied en daar nu ook in verweven de poëzie van 10 dichters.

Zo kom ik weer een stap dichterbij één van mijn doelstellingen van mijn stadsdichterschap : poëzie onder de mensen van Oudenaarde brengen in de (kern) van de stad en deelgemeenten.

Ik dank hierbij uitdrukkelijk **schepen van Cultuur van Oudenaarde Stefaan Vercamer en de bibliothecaris van Oudenaarde Els De Vos en haar creatief team.**

Eddy D'Haenens
Stadsdichter Oudenaarde

Elise Vos

Elise Vos (1984) studeerde Oost-Europese talen en culturen aan de UGent. Haar gedichten worden gepubliceerd in o.a. Het Liegend Konijn, Tirade, Deus ex Machina en Hollands Maandblad. In november 2024 verschijnt haar debuut *Bolster*.

In *Bolster* grijpt Elise Vos terug naar folklore en oude verhalen en laat deze tegen de werkelijkheid schuren. Uit die wrijving ontstaat een wereld waarin niets uitgesloten is. Ze spant haar heldere taal als een glanzend vlies over een ruw oppervlak en vindt schoonheid in de donkere contouren die zich aftekenen. De bundel nodigt uit om in het alledaagse de sporen van traditie en mysterie terug te vinden, een omineus achterland bevolkt door figuren als Baba Jaga en de Middagvrouw. De lezer mag in de diepte van onverwachte barsten duiken en schatten delven in de kelder van de menselijke geest.

©Kris Lauwereys

Morfemen

elk sprookje heeft een donker bos
hier groeien de bomen de kamer in
langzaam naderen ze je bed

ondanks het kruimelspoor
dat we uit de moederkoek braken
zorgvuldig tot pad strooiden

vind jij de weg niet naar huis
de vloek van dit verhaal
wordt niet opgeheven

de zevenmijlslaarzen ontbreken
je blijft een prinsenkind
deze kamer een verloren koninkrijk

© *Elise Vos*

Paul Rigolle

Paul Rigolle (Roeselare, 1953) schrijft poëzie, proza en beschouwende teksten. Hij publiceerde tot dusver vijf dichtbundels, twee wielerboeken en bezorgde voor de VWS cahiers over de West-Vlaamse auteurs Magda Castelein, Patrick Cornillie en Philip Hoorne.

Recent schreef hij met *Wij worden erts dat niemand delft* (2024) een badinerend essay over de poëzie van Frank Pollet. Over zijn recentste dichtbundel *Tot het bestaat* schreef Richard Foqué: “Elk woord staat waar het moet staan” en draagt feilloos bij tot betekenis, vorm en ritme van het geheel. Voor de dichter Rigolle geldt – Descartes parafraserend – “Ik kan het schrijven, dus het bestaat”. Rigolle is webredacteur van het literair e-zine De Schaal van Digther en houdt met Het hart van Bitossi ook een wielerblog bij. Hij is mede-redacteur van het VWS-Jaarboek.

Een stem in de tijd

Blindelings het hart van motoren vinden
en in het hout van gevallen bomen
de zwakke plekken aan te wijzen.

Bladwijzers in documenten, stenen
voor de stad, mijn hand op jouw hart,
alles met aandacht aan te brengen.

Muren slechten, slopen wat uitzicht
op de einder hindert, waar nodig
de onvertogen woorden laten vallen.

Wijn te drinken uit groene roemers, weten
dat wij – moleculen in een heelal waar wij
enkel naar kunnen raden - niets dan toeval zijn.

Ergens even zijn, ergens even blijven.
Een stem te hebben in de tijd
niets meer en ook niets minder.

De dagen scannen, vuren aan te leggen
voor de nacht en toch maar nooit
de genade vergeten van dat ene, ene leven.

© Paul Rigolle

Francis Cromphout

Francis Cromphout is romanist en heeft Frans en Spaans onderwezen. Hij is ook cultureel journalist geweest, vooral voor Knack, met een bijzondere aandacht voor Zuid-Amerika. Hij heeft het geluk gehad verschillende bewonderde schrijvers en ook musici te interviewen.

Als auteur is poëzie al sinds zijn jeugd de innerlijke weg geweest die voor hem inzicht en gevoel kon samen brengen. Zij bevat de stapstenen waarmee hij zich heeft kunnen opbouwen. Na een viertal bundels die enige waardering hebben bekomen, werd in 1978 *Als een pas vernielde stad* gepubliceerd in de Yang poëziewereld, die heel positief werden onthaald. Hierna volgden publicaties in verschillende tijdschriften. Pas in 2021 werd *Tijdscapsule* uitgegeven die op zijn beurt verschillende positieve besprekingen kreeg.

Als meertalig auteur publiceerde hij in 2008 *El Susto* en kreeg voor deze novelle de Premio Internacional Mosaico de Narración Breve. In 2014 was er de roman *Les plus beaux*. In 2017 de Nederlandstalige roman *Al die tijd hield de berg zijn adem in*, geïnspireerd op een reportage over de mummie Juanita, die hij deed voor Knack in de Andes.

Hij schreef eveneens heel wat artikels en essays in zowel Vlaamse als internationale tijdschriften. Ook verschillende interviews met Belgische muzikanten.

Hij is ook musicus-componist en speelt en speelde in verschillende groepen als zanger en saxofonist. Er werden van hem twee CD's uitgegeven: *Le Grand Dérangement* en *De Nacht betrapt*. Deze laatste met o.a. muziek die hij toonzette op gedichten.

© Daniel Dely

Die witte wolk

ik stap door deze straten
neem de beelden op
die ook jouw oog hebben bezocht
en ik voel mij jouw blik

het lief en leed dat bij jou binnendrong
is nu het mijne geworden
deze last is licht om dragen
zoals die witte wolk daar
die toen ook in je ogen dreef

zwaar is je afwezigheid
de leegte van lood
die al de tijd dat ik hier nog rondwaar
mijn stap zal vergezellen

© *Francis Cromphout*

Eddy D'Haenens

Eddy D'Haenens werd in 1962 geboren te Avelgem. Hij is sociaal werker en gestalt- en systemisch psychotherapeut. Hij publiceerde in een aantal tijdschriften: Poëziekrant, Gierik, Kreatief, NWT en Schaal van Digther.

Hij publiceerde drie dichtbundels en een verhalenboek.

- *De Alchemist*. Gedichten over landen, steden en de liefde. (Sanderus, 1993)
- *Hiëroglyfen* - Gedichten over een man, minnaar en vader. (EPO, A'pen, 1998)
- *Het werd tijd* - Gedichten over een moeder, vrouw en dochter. (EPO, A'pen, 2022- 4e druk)
- *Kleurrijke Liefde*. Cultuurgemengde koppels vertellen. (EPO, A'pen, 1996) - boeken top 10 en in media als VRT, StuBru, Knack, Humo.

Lauweren

- Poëzieprijs Stad Oostende, 2022: nominatie.
- Gewonnen: Poëzieprijs Stad Tongeren, 1992 - Poëzieprijs Stad Sint Truiden, 1993, – Poëzieprijs Bibliotheek Stad Deinze, 1992, - Poëzieprijs Ambrozijn Stad Ieper, 1992.

Andere activiteiten

- In 2019-2021 was hij begijnhofdichter van de stad Kortrijk
- Huisdichter van TOC H – TALBOT House in Poperinge.(2020-2022).
- Klimaatdichter- Zwemlessen voor later. Klimaatpoëzie. Vrijdag 2020
- Dichter voor 'De verklaring van 30 november' met 'Het was de achtste dag' van Hans Claus, P 2022
- **Stadsdichter Oudenaarde (2023–2025)**
- Stadscoördinator Kortrijk voor 'De eenzame Uitvaart' van productiehuis 'VONK en Zonen' (2025–...)

Commentaar

"Zelden heb ik van een dichter zo een rijke poëzie gekregen! Proficiat!"
Antoon Van den Braembussche - dichter en prof filosofie.

"Wat een mooie en diepe en inspirerende gedichten. Wat een rijpe bundel. Als ik Eddy terug zie zal ik altijd denken: 'Het werd tijd'." Hans Claus (zie bio).

"Ik wil met jou doen wat de lente doet met kerselaren." - Pablo Neruda.

"Met dank aan Eddy D'Haenens voor de inspiratie in zijn prachtige dichtbundel 'Het werd tijd' ". Yasmine Kerbache – ex-politica en huidig rechter hooggerechtshof België.

© Helene Solovjov

Diep stil water

Ik wilde uit haar lichaam zijn,
weg van haar omhullende warme vocht,
bevrijd huilen en zuurstof zuigen,
een geheugen starten, hijgen, worstelen

met schuim op de lippen, kop in kas.
Buiten graag: het volle leven,
het vermoeden van grote liefdes, schoonheid
als het even kon. En sneeuw.

Ik haperde te lang, aarzelde om te komen,
bracht bijna alle leven tot stilstand.
Ik ademde toch. Het haperen bleef.
Voorgoed. Als het heimwee naar diep stil water.

© Eddy D'Haenens
Stadsdichter Oudenaarde

De eerste keer.

Door velen was ze geliefd
in metropolen als Venetië en Jeruzalem,
nu rilde ze als een verkleumd katje in de regen
op die verlaten markt in de stad.

Onder haar arm klemde ze een doos Turks fruit voor me
en zong onhoorbaar een kinderliedje
wachtend tot ik kwam. Lieflijk groette ik haar
en vroeg meteen haar hand – niet voor eeuwig

maar om alvast te oefenen voor later.

Als een kersenbloesem opende ze zich:
met dat aura van ongeschonden onschuld,
haar schouderbladen spanden wereldwijd.

Een engel. En een toekomst die opnieuw begon.

© Eddy D'Haenens
Stadsdichter Oudenaarde

Astrid Arns

Astrid Arns (Geraardsbergen 1960) publiceerde reeds 3 dichtbundels bij uitgeverij P. *Mijn naam op de deur*, de duobundel met dochter Jana Arns: *In welke vrouw ik leef* en *Cascade*.

In 2016 werd zij de laureaat van de Melopeeprijs. Een jaar later behaalde ze de derde prijs in de gedichtenwedstrijd van de stad Oostende.

Werk van haar was reeds te lezen in o.a De Poëziekrant, Meander, De schaal van Digther, Ex Machina en Het Gezeefde gedicht.

In Gent organiseert ze regelmatig evenementen: dichters P en Publiekgeheim: VVL dichters.

Dirk De Geest (Mappalibri) over *Mijn naam op de deur*: “Suggestief en sober maar bijzonder indringend. Arns weet met enkele details en beelden een breed universum neer te zetten.”

Achterom

Mocht iemand zeggen dat doden onzichtbaar zijn,
laat hem dan achterom kijken.

Ze zijn versmolten met het landschap.
Hun adem hangt wit in de lucht.

Je volgt het geluid van hun stappen
zoals je ergens water hoort maar niet kunt zien.

Ze leggen berustend een hand op je schouder,
klinken je vast in hun greep.

Zoeken een plek om neer te strijken
in het schuivende licht.

Spreken doen ze in fabels,
traag is de taal die hen woorden geeft.

© Astrid Arns

Esohe Weyden

Esohe Weyden is een schrijver, dichter, presentator en jurist. Ze is afgestudeerd als master in de rechten aan de UA, waar ze van 2021 tot 2023 campusdichter was.

Sinds 2017 is ze niet meer weg te denken uit het Nederlandstalige poëzielandschap. Haar gedichten brachten haar naar de meest uiteenlopende podia, van festivals als Crossing Border, Pukkelpop en Tomorrowland tot op het burgerlijke defilé van de Nationale feestdag van België.

Op papier debuteerde ze met haar dichtbundel *Tussentaal* (2022) die genomineerd werd voor de C. Buddingh-prijs 2022 voor het beste Nederlandstalig poëziedebuut. Daarmee won ze ook de publieksprijs van de PrisFintroPrijs 2022 voor Nederlandstalige literatuur. Recent verscheen een uniek kinderboek over nieuwe dingen proberen: *En morgen nog een keer* (2024), een vrolijk boek over de natuurlijke haarroutine van kinderen met krullen of kroeshaar.

Verder is ze sinds 2022 lid van de kernredactie van het literaire-culturele tijdschrift DWB en publiceerde ze onder meer in de literaire tijdschriften Poëziekrant en Het Liegend Konijn. Ze won in 2019 de cultuurprijs voor verdienstelijke Deurnenaars en werkte van 2020 tot 2022 als cultuurreporter voor ATV Taalavond. In 2023 reisde ze door België en Nederland met een voorstelling over emoties in de Nederlandse taal als ambassadeur van de Week van het Nederlands.

Waarom ze van de maan houdt

eeuwigheid in hetzelfde lichaam
een constante die slechts veranderlijk is
in haar schijngestalten
ze mijmert weg bij de reflectie van de maan
op de hoekige daken van de slapende wijk
vindt sereniteit in het baden in stille wateren
die door het maanlicht zachtjes werden aangeraakt
ze leeft in hand met de donkerblauwe nacht
droomt al wandelend overdag
het lijkt alsof haar voeten de kasseien net niet raken
en ze zich al glijdend verplaatst
hoe ze net als de maan lijkt te cirkelen rond de aarde
in een Weense wals met haar gedachten.

© *Esohe Weyden*

Hans Claus

Hans Claus (Kortrijk, 1962), licentiaat in de criminologie, is een artistiek-creatieve duizendpoot: schilder, beeldhouwer, fotograaf en schrijver-performer. Naast wetenschappelijke artikelen schreef hij tot nu toe diverse gedichtenbundels, drie verhalenbundels en twee romans. Literaire teksten van hem verschenen o.a. in Nieuw Wereldtijdschrift, De Brakke Hond en Gierik. Zijn poëtisch werk werd genomineerd voor de Poëzieprijs Halle 2000. Bij Uitgeverij P verschenen van hem reeds:

- *Blauw, blauw, blauw* (1999)
- *Gebrand papier* (2001)
- *Oudenaardse verzen* (2003)
- *Een vlag boven Oostende* (2006), en
- *Van op de maan* (2008)
- *In een glooiing van de tijd* (2015), intimistische illustraties van Ilse Kerkove,
- *Dit is mijn lichaam*, gedichtenbundel (2018)
- *Het was de achtste dag*, (2019), Hans Claus, Ann Van Dessel
- *Ik heb u lief tot in de dood* (2020)
- *Overwicht* (2021)
- *Tederheid en andere beloften* (2022)
- *Tegenwijzerzin* (2024)
- *Van op de maan* (2024)

Hans Claus was zijn hele professionele leven geëngageerd gevangenisdirecteur. Hij trok de paradigmashift van gevangenis naar kleinschalige detentiehuizen op gang. Daarna schreef hij het manifest van 'De verklaring van 30 november 2019' (www.novemberverklaring.eu), 6 krijtlijnen voor een leefbare wereld, waarmee hij oproept tot een grote maatschappelijke transitie. Hij bezielt de aanzwellende groep ondertekenaars van die Verklaring. Het gedicht *Presenteïsme* ademt de geest ervan. Voor Claus is kunst geen therapie, maar iets noodzakelijk en onvermijdelijk in zijn leven. Volgens hem is kunst de meest zuivere vorm van hoe de mens communiceert over zijn verhouding tot zichzelf en zijn omgeving.

© Michiel Devijver

Presenteïsme

Het is de kunst aanwezig te zijn
zonder te schaden,
aan de rand van de kermis te lopen,
in verwoestende tegenspraak
van de molens te blijven.

Zoals in het Spaans
als een vraagteken voor de woorden
te liggen om na het gedicht
in vaste overtuiging, als een vraagteken
weer recht te staan.

Als de wereld koppijn heeft
hem naar genezing te leiden,
in welke taal dan ook te zwijgen
als samenzang vermoeit.

Het is de kunst stil te staan
terwijl alles tolt en stoeit,
de speling van het licht
in verwondering te vangen
als iets om los te laten.

Proberen er te zijn zonder te schaden.

© *Hans Claus*

André Vansteenbrugge

Als je een rekensommetje maakt van de stad Oudenaarde en poëzie – dan kom je gegarandeerd bij André Vansteenbrugge uit. Opgegroeid in het landelijke Heurne gevolgd door een 8-jarige verbanning naar het Sint-Gregoriuscollege in Ledeborg. In 1970 zonder proces vrijgekomen en met Roel Richelieu Van Londersele en Jan Braet (in eerste instantie) stond hij aan de wieg van Restant. Het jaar daarop startte hij met hen ook Koebel op.

Roel zette zijn loopbaan als dichter met verve verder, André werd een zeer geliefd schooldirecteur in zijn thuisstad en werd op handen gedragen omwille van zijn intellect en zijn bijzondere empathische vermogens, zeker naar de kwetsbaarsten toe.

Alles wat er met en omtrent poëzie gebeurde, daar had hij – samen met Els De Vos van de bibliotheek Oudenaarde – de hand in.

Zo nodigde hij talloze bijzondere dichters uit op de Gedichtendagen en dat jaren aan een stuk. Ook schreef hij zelf gedichten voor de stad Oudenaarde en won ook poëziewedstrijden.

Publiceerde proza in het Nieuw Vlaams Tijdschrift.

Bekroond in de Gaselwest Poëzieprijs met 3 *kwatrijnen rond anorexia*.

Winnaar Poëzieprijs Vlaamse Ardennen met een gedicht over diezelfde streek.

Als Germaans filoloog is hij een levende bibliotheek van het goede gedicht.

En schrijven – dat kan hij nog steeds als de beste. Hulde !

Vlaamse Ardennen

Hier heeft Vlaanderen
de ruggen gekromd
waar de boeren
hun lemen voeten
aan de taal vegen.

Hier trekken de ploegen
tussen de velden
waarachter het zuiden
soms huist
op weg naar
het echte Frankrijk.

Hier vluchten de duiven
de kerktorens uit
waar kraaien en kauwen
hun zwarte gedachten
langs de hagen preken.

Hier houden de dichters
zich op de vlakke.

© *André Vansteenbrugge*

Lut de Block

Lut de Block (°1952 Hamme) is de auteur van een klein maar precieus literair oeuvre.

Als 10-jarige vond ze haar vader dood op de keukenvloer. Dit trauma was een belangrijke inspiratiebron voor haar vroege werk. Ze debuteerde in 1984 met de dichtbundel *Vader*, bekroond met de Yang Poëzieprijs. Voor *Entre deux mers* (De Arbeiderspers, 1997) ontving ze de Provinciale Prijs voor Letterkunde van Oost-Vlaanderen 2001 en de Arthur Mergelyncxprijs voor poëzie 2001. Buitenlandse optredens in Nederland, Engeland, Frankrijk, Italië, Servië en Zuid-Afrika.

In 2000 verscheen een selectie van haar gedichten in Franse vertaling *Ni gagnants, ni perdants* uitgegeven door het Franse Maison de la Poésie, Nord/ Pas de Calais.

de Block werkte als freelance-journaliste en copywriter voor onder andere Knack, Poëziekrant en De Standaard. Ze woonde enkele jaren in Parijs en Luxemburg. In 2002 studeerde ze af als licentiate in de wijsbegeerte aan de Universiteit Gent.

In 2005 stelde ze, in opdracht van het Poëziecentrum Gent, een bloemlezing samen: *Nooit te vangen met haar eigen pen*, de vrouwelijke stem in de Nederlandstalige poëzie in 200 gedichten.

Van 2007 tot 2011 was ze de eerste plattelandsdichter van de provincie Oost-Vlaanderen.

In 2014 verscheen *Af & Toe*, een selectie uit haar vroeger werk. (De Arbeiderspers, Poëziecentrum).

Meeuwenpraat (Uitgeverij P, 2023) is haar negende en meest recente bundel.

Haar thema's: vrouwen, liefde, kwetsbaarheid, vergankelijkheid.

Toen

Men is wat men kwijt is, maar nooit raakt men
het kwijt. De gretigheid van humus, hybris
van de aarde, houtrot van de tijd. Spijt
is in geen velden te bekennen en toch woel je
als een muishond in de teelgrond van je jeugd.
Het landschap is op lishoogte in het lijf getekend.
Een zompig jaagpad langs de Leie, je hoort
een roerdomp, ziet een reiger in de tijd terug.
Mistig als lauwe melk worden herinneringen
in een waterplas gemorst. Daarin weerspiegeld
ziet met wie men was, wie men nu is.
Je ziet het gemis, maar mist het niet.

© Lut de Block

Amina Belôrf

Amina Belôrf (°1990) staat op de planken en schrijft poëzie en proza.

Ze was columniste bij verschillende nieuwsplatformen zoals vrtnews, Knack en MO magazine.

Haar poëzie verscheen onder meer in Poëziekrant, DW B magazine en Het Liegend Konijn. Ze debuteerde met *Zonder het licht te breken* (2020 Uitgeverij EPO) die ondertussen aan de tiende druk toe is. Intussen werkte Amina aan nieuw werk en dat wordt de nieuwe bundel : *Tot het water keert*, opnieuw uitgegeven bij Uitgeverij EPO.

Vorig seizoen was Amina nog te gast bij Wim Helsen in Winteruur. Wim Helsen had het met Amina Belôrf over de tekst die ze koos: uit 'Habitus' van Radna Fabias .

Stijn Tormans, journalist: “Soms zetten mensen op een wonderlijke manier de juiste zinnen achter elkaar. Amina Belôrf maakte een standbeeld van woorden voor haar vader en zijn nieuwe land.”

Sarah Wagemans, leerkracht, activiste en schrijfster: “Deze gedichten zijn zoals Amina zelf. Je denkt dat je fijn en fragiel ziet, maar wat je krijgt is een uppercut. In volle schoonheid.”

Knack (1-12-2021) – “Op mijn zestiende heb ik een gedicht van Leonard Nolens gelezen, waarvan één zin me altijd is bijgebleven: ‘Maak van je pijn een stok om op te staan, een oog om te gaan zien.’ Schrijven is voor mij een manier om open te blijven, me niet af te sluiten en me niet onzichtbaar te maken.”

© Michiel Devijver

Omhoog

Zou jij zien hoe ik nu op daken
en jij toen in mijnen afdaalde
dit land omarmde als een
tussenstophuis

nu je ziel te rusten ligt diep
in de Atlas, Antwerpse straten
je passen missen, beklim ik
nog steeds daken, ontgin dromen
schem nieuwe hoop als steenkool
en stuur ze omhoog

het daglicht in.

© *Amina Belôrf*

Bibliotheek
Oudenaarde